

Maica Mina ne povestește despre...

Sfânta Filoftheea de la Argeș

și

Sfânta Filoteea din Atena

**Editură Bonifaciu
2020**

„Ursu' doarme și visează că papucii lui... patinează!”, îngână mama, zăbovind înaintea ultimului cuvânt, în timp ce privirea ei jucăușă căuta către ghemotocul de sub pătură.

– Nuuuu! „Dansează”! se auzi glasul cristalin al copilei somnoroase.

Cu mișcări leneșe, două mânuțe dădură păturica de-o parte și, de sub ea, se iviră doi ochișori vioi, ca două alune mici și coapte.

Doar aşa reușea mama micuței Filoftea să-și înduplece fetița să se trezească în fiecare dimineață.

Filoftea era un copil vioi, năzdrăvan, cu față rotundă, încadrată de cârlionți castanii. Pe chipul ei luminos înfloreau mai mereu doi bujori, iar ochii căpătau, la răstimpuri, adâncimi de taină.

Razele blânde care-i gâdilau obrajii, furișându-se prin fereastra larg deschisă, parcă îi vesteau Filofteei că ziua de azi avea să fie plină de bucurie.

– Haide, somnoroaso, trezește-te! Astăzi mergem la mănăstire!

Respect pentru copii
Îndată, Filoftea sări din pat și, cu un strigăt de bucurie,
întrebă:

- Unde? La măicuța-bunicuța?
- Vedem, vedem... Hai, repede, repede!

Cât ai bate din palme, Filoftea era gata de plecare. Mama îi puse în mâna două pachete cu plăcinte: unul pentru ele, să aibă de drum, iar celălalt pentru maica la care urmau să ajungă.

Când au ieșit pe poartă, de Filoftea se apropie o fetiță slăbuță, palidă și îmbrăcată sărăcăios. O rugă să-i dea o plăcintă. Însă, cu toate că avea destule, Filoftea dădu din umeri și-i spuse din fugă:

– Maria, acum mă grăbesc, mă aşteaptă mama la mașină!
O să-ți dau data viitoare!

Maria rămase în urma Filofteei, petrecând-o cu privirea până când mașina nu se mai zări. Și-ar fi dorit ca, într-o bună zi, Filoftea să nu mai fie atât de grăbită...

Filoftheea ardea de nerăbdare s-o vadă din nou pe „măicuța-bunicuța”, cum îi spunea ea. „Bunicuța”, adică Maica Mina, era o monahie care se bucurase de aproape o sută de primăveri. Inima ei plină de dragoste se revărsa asupra tuturor celor pe care-i întâlnea, învăluindu-i în rugăciune de taină..

Mănăstirea în care viețuia Maica Mina era ascunsă printre brazi, asemenea perlelor cuibărite în sânul scoicilor. Lângă mănăstire, razele soarelui se jucau de-a prinselea cu un pârâu năvalnic și limpede, ca toate pâraiele de munte.

Ajunsă în fața ușii de brad ce răspândea mireasmă de tămâie, Filoftheea ciocăni cu sfială. Nu trecu mult și în prag apărut „Măicuța-bunicuța”, însotită de-o maică Tânără, care o sprijinea. Maica Mina era mică de statură. Chiar dacă tâmpalele îi fuseseră ninse de multe zăpezi, nu se găsise încă durerea care s-o încovoiaie nici trupește, nici sufletește, căci Maica știa cum să transforme orice lovitură primită în binecuvântare. Trupul îi era svelt, chipul luminos și ochii albaștri, asemenea pârâului de lângă mănăstire, limpezi, năvalnici și plini de sclipiri jucăușe.

Nemaiputând răbda revărsarea de bucurie și lumină care-i umplea sufletul, simțind că sclipirile de har din ochii maiciei îi inundă inimioara, Filoftheea o îmbrățișă cu toată puterea și, cu voce tremurândă, abia reuși să îngăime:

– Maică Mina! Sărut-mâna, Maică Mina!

– Maica Domnului să te aibă în pază, copila mea, îi zâmbi măicuța, îmbrățișând-o.

– Ce fetiță drăgălașă! zâmbi măicuța cea Tânără.

– Da, e fetița de la Argeș!

Auzind răspunsul, Filofthea întrebă nedumerită:

– Cum aşa, „fetița de la Argeș?”... Doar eu nu sunt din Argeș!

– Tu nu, dar „Sfântulița”, da! îi răsunse binevoitoare maica.

– „Sfântulița”?! Cine-i „Sfântulița”? se miră copila.

– E chiar Sfânta Filofthea, al cărui nume îl porți! Ea e numită „Sfântulița”. Sfintele ei moaște sunt la Argeș, iar eu, pentru că sunt bătrână și mai uit, ca să-mi aduc aminte numele tău îți zic „fetița de la Argeș”. Și ea a fost o fetiță ca și tine, numai că puțin mai mare. Avea 12 anișori...

– Da? Și ați cunoscut-o?

– Ei, acum multă vreme... zâmbi maica.

– Dacă-i de vîrstă mea, credeți că ar vrea să se joace cu mine?

– Sunt sigură că i-ar fi plăcut să se joace cu tine!

– Și... cum ați cunoscut-o? iscodi fetița, cu ochișorii sclipind de curiozitate.

– Eram la mine acasă. Venise în vizită o prietenă, care urma să meargă la doua zi la Curtea de Argeș, să se încchine la „Sfântulița”...

– I se zice aşa pentru că e mică? întrebă fetița.

– Da, e mică și are o inimă foarte mare, răsunse maica, ridicându-și ochii surâzători, în timp ce-i așeza mai bine cârlionții pe frunte. Și prietena aceasta a mea o iubea mult pe „Sfântulița”. A vrut să-mi povestească atunci viața ei, însă eu am amânat-o, pentru că aveam altceva de făcut. Apoi am uitat amândouă de Sfânta Filofthea...